

To Be to You A God

On the Occasion of the Brit Mila of Asif Navon

Mois Navon

12 Heshvan 5787 / Oct. 23, 2026

Mazal Tov! To bring a Jew into the brit of Avraham Avinu is truly a momentous occasion. It is really the first and most important message given to the child – and no less to the parents, the families and the nation at large. But what really is the message?

We are now between parshat Noah upon which Asif was born and parshat Lech Lecha upon which Asif entered into the covenant. It is interesting that God entered into a covenant with both protagonists of these parshiot – Noah and Abraham. But just as these two individuals were very different, so were the covenants God made with them.

Between Noah and Abraham

To begin, while both were known as tzadikim, there was a qualitative difference between them. Rashi brings the dispute between R. Yohanan and Reish Lakish (San. 108a), wherein R. Yohanan holds that if Noah lived in the time of righteous people, like Abraham (adds Rashi), he would not have been considered of any import. Reish Lakish, on the other hand, argued that Noah was great because he was able to maintain his righteousness amongst a corrupt generation. That said, even Reish Lakish would have to agree that Noah did not reach the level of Abraham. This point is brought by Rashi explicitly in his next comment on the verse:

בראשית פרק ו פסוק ט (פרשת נח)

(ט) אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלָּךְ נֹחַ :

רש"י בראשית פרק ו פסוק ט (פרשת נח)

את האלהים התהלך נח - ובאברהם הוא אומר (יז א) התהלך לפניי, (כד מ) [יקוק] אשר התהלכתי לפניי, נח היה צריך סעד לתומכו, אבל אברהם היה מתחזק ומהלך בצדקו מאליו :

God walked with Noah, but Avraham placed God before him. Rashi explains this to mean that Noah needed God's assistance whereas Abraham went forth on his own, faithfully following God's ways.

These differences in character, in closeness to God, are reflected in the covenants that God makes with each of them.

Brit Noah

בראשית פרק ו

(יז) וְאֶנִּי הִנְנִי מְבִיא אֶת הַמָּבּוּל מִיָּם עַל הָאָרֶץ לְשַׁחֵת כָּל בָּשָׂר אֲשֶׁר בּוֹ רוּחַ חַיִּים מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם כָּל אֲשֶׁר בָּאָרֶץ יָגוּעַ: (יח) **וְהִקְמַתִּי אֶת בְּרִיתִי אִתְּךָ וּבָאתִי אֵל הַתֵּבָה** אִתְּךָ וּבְנֶיךָ וְאִשְׁתְּךָ וְנָשֵׁי בְנֶיךָ אִתְּךָ:

On the one hand, the brit here is understood as an unconditional assurance to Noah that he will succeed in the mission to save himself, his family and the animals of the world.¹

Radak explains that it is a promise to be saved from the flood:

רד"ק בראשית פרק ו פסוק יח (פרשת נח)

(יח) והקימותי את בריתי אתך - ברית שאני כורת עמך שתנצל ממי המבול אתה וכל אשר עמך, אקיימנו לך:

Ramban adds that it is an *unconditional* promise to survive the flood:

רמב"ן בראשית פרק ו פסוק יח (פרשת נח)

ויותר נכון בדרך הפשט כי ענין "והקימותי את בריתי" לאמר בעת שיבא המבול תהיה ברית קיימת אתך, שתבא אל התיבה אתה וביתך ושנים מכל הבשר להחיות, כלומר שתחיו שם ותתקיימו לצאת משם לחיים. והברית הוא דבר השם כשיגזור אומר בלא תנאי ושיוור ויקיים. והזכיר הברית, והזכיר שיהיה קיים, והוא כלשון קיימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם (אסתר ט כז), שקבלו עליהם דבר להיותו קיים:

The Ibn Ezra agrees that it is a promise to save Noah from the flood, adding that this pre-flood brit is a hint to the Rainbow brit [which was also about survival].

אבן עזרא בראשית פרק ו פסוק יח (פרשת נח)

(יח) והקימותי את בריתי לאות שהשם נשבע לו שלא ימות הוא ובניו במבול, ... ומלת והקימותי שאקיים את שבעתי. והקרוב אלי שזאת הברית רמז לקשת. וטעם ברית הסכמה, ודבר שבחרו שנים, והוא מגזרת ברו לכם איש (ש"א יז, ח). והמלה בסמוך ובמוכרת שוה, וכן שבית יעקב (תה"פה, ב), ובנותיו בשבית (במד' כא, כט). וי"א שברית גבול כרות.

¹ Rashi explains that God will save him from wicked who come to kill him, and to preserve food on ark.

Indeed, RSRH explains that the brit before the flood and after the flood are one and the same promise: not to destroy the world. Before the flood, RSRH (6:18) writes: “Noah and the whole world ... would not be destroyed again.” Similarly, RSRH (9:8) says the brit of the rainbow is the absolute unconditional covenant to not destroy the world but to allow it to run according to the “natural order.”

So too the Midrash, “This is the brit of heaven and earth that are everlasting.”

מדרש הגדול בראשית פרק ו פסוק יח (פרשת נח)

יח) והקימתי את בריתי אתך. איזו ברית, ר' אלעזר אומר **זו ברית שמים וארץ שאינן בטילין**, שנאמר אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי (ירמיה לג, כה).

And so the text of the rainbow brit that follows the flood contains the explicit promise not to “cut off (karet) the living creatures (basar) again.” (9:11):

בראשית פרק ט

ח) ויאמר אלהים אל נח ואל בניו אתו לאמר: (ט) ואני הנני מקים את בריתי אתכם ואת זרעכם אחריכם: (י) ואת כל נפש החיה אשר אתכם בעוף בבהמה ובכל חית הארץ אתכם מכל יצאי התבה לכל חית הארץ: (יא) והקמתי את בריתי אתכם **ולא יכרת כל בשר עוד** ממי המבול ולא יהיה עוד מבול לשחת הארץ: (יב) ויאמר אלהים זאת אות הברית אשר אני נתן ביני וביניכם ובין כל נפש חיה אשר אתכם לדורת עולם: (יג) את קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ: (יד) והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן: (טו) וזכרתי את בריתי אשר ביני וביניכם ובין כל נפש חיה בכל בשר ולא יהיה עוד המים למבול לשחת כל בשר: (טז) והיתה הקשת בענן וראיתיה לזכר ברית עולם בין אלהים ובין כל נפש חיה בכל בשר אשר על הארץ: (יז) ויאמר אלהים אל נח זאת אות הברית אשר הקמתי ביני ובין כל בשר אשר על הארץ: פ

Interestingly, the word brit appears seven times reflecting the seven days of creation (Pesikta Zutra (9:9) – as if to say, this is the covenant that the creation that took place in seven days will not be destroyed.

פסיקתא זוטרתא (לקח טוב) בראשית פרק ט פסוק ט (פרשת נח)

ט) ואני הנני מקים את בריתי אתכם. שבע בריתות נאמרו בפרשה, כנגד שבעת ימים שנוהג בהם העולם ...

The brit before the flood, then, is ultimately that of the brit after the flood: The world will not be destroyed. God repeated the brit to Noah, according to Rashi (9:9), because Noah was reluctant to populate a world that would again be destroyed. The reiteration of the brit was to counter Noah's assumption that the brit was conditional on people's proper

behavior (Siftei Hachachim, 9:9:80) – God thus tells him again that the promise that the world order will continue is unconditional.

רש"י בראשית פרק ט פסוק ט

ואני הנני - מסכים אני עמך, שהיה נח דואג לעסוק בפריה ורביה עד שהבטיחו הקדוש ברוך הוא שלא לשחת את העולם עוד, וכן עשה. ובאחרונה אמר לו הנני מסכים לעשות קיום וחזוק ברית להבטחתי, ואתן לך אות:

שפתי חכמים בראשית פרק ט פסוק ט אות פ

רוצה לומר וכן עשה בפעם שנית, כלומר אף על פי שהבטיחו כבר לעיל (ח' כ"א), מכל מקום היה דואג לפי שהבטחתו של הקדוש ברוך הוא על תנאי הוא, אם עושין רצונו מקיים הבטחתו ואם לאו אין מקיים הבטחתו, ולכך היה דואג עד שהבטיח הקדוש ברוך הוא שלא להביא מבול עוד, (ובזה יתורץ גם כן לדעת המד"ר למה ציוה לנח מצות פריה ורביה הא כבר ציוה לאדם, אלא משום שהיה נח דואג משום הכי היה צריך לצוות לו) ...

In sum, the brit with Noah is utilitarian, physical, it ensures him that the world will never again be destroyed, regardless of the behavior of humanity.

Brit Avraham

The covenant with Abraham is very different.

בראשית פרק יז

(א) ויהי אברהם בן תשעים שנה ותשע שנים ויבא יקח אל אברהם ויאמר אליו אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים: (ב) ואתנה בריתי ביני ובינך וארבה אותך במאד מאד: (ג) ויפל אברהם על פניו וינדבר אתו אלהים לאמר: (ד) אני הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים: (ה) ולא יקרא עוד את שמך אברהם והיה שמך אברהם כי אב המון גוים נתייך: (ו) והפירתי אתך במאד מאד ונתתיך לגוים ומלכים ממך וצאו: (ז) והקמתי את בריתי ביני ובינך ובין זרעך אחריד לדרתם **לברית עולם להיות לך לאלהים** ולזרעך אחריד: (ח) ונתתי לך ולזרעך אחריד את ארץ מגיד את כל ארץ כנען לאחוזת עולם **והייתי להם לאלהים**: (ט) ויאמר אלהים אל אברהם ואתה את בריתי תשמור אהיה וזרעך אחריד לדרתם: (י) זאת בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם ובין זרעך אחריד המול לכם כל זכר: (יא) ונמלתם את בשר ערלתכם והיה לאות ברית ביני וביניכם: (יב) ובן שמינת ימים מול לכם כל זכר לדרתכם ויליד בית ומקנת כסף מכל בן נכר אשר לא מזרעך הוא: (יג) המול לא יליד ביתך ומקנת כסף והייתה בריתי בבשרכם לברית עולם: (יד) וערל זכר אשר לא מול את בשר ערלתו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה את בריתי הפר: ס (טו) ויאמר אלהים אל אברהם שרי אשתך לא תקרא את שמה שרי כי שרה שמה: (טז) וברכתי אותה וגם נתתי ממנה לך בן וברכתיה והייתה לגוים מלכי עמים ממנה יהיו: (יז) ויפל אברהם על פניו ויצחק ויאמר בלבו הלבן מאה שנה יולד ואם שרה הבת תשעים שנה תלד: (יח) ויאמר אברהם אל האלהים לו ישמעאל חיה לפניך: (יט) ויאמר אלהים אבל שרה אשתך ילדת לך בן וקראת את שמו יצחק והקמתי את בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו: (כ) ולישמעאל שמעתיך הנה ברכתני אתו והפירתי אתו והרבייתי אתו במאד מאד שנים עשר נשיאם יוליד ונתתיו לגוי גדול: (כא) ואת בריתי אקים את יצחק אשר תלד לך שרה למועד הזה בשנה האחרת:

First of all, it is not utilitarian, or at least not completely utilitarian. That is to say, whereas the brit with Noah consisted of the utilitarian promise to save the world and never destroy it, the brit with Abraham includes an entirely spiritual, teleological, element. If we review the text we see that there are indeed a number of physical, utilitarian blessings:

- Having many offspring (17:2,6);
- Being the father of nations (17:3);
- Producing kings of nations (17:6);
- Inheriting the land of Canaan (17:8).

To Be to You a God

But in addition to these blessings there is a spiritual promise, not serving as a means but only as an end. It is said twice:

- To be a God to You (17:7,8).

להיות לך לאלהים ... והייתי להם לאלהים

What does this promise mean? And why twice?

HaEmek Davar writes that it refers to Hashgacha Pratit:

העמק דבר בראשית פרק יז פסוק ז (פרשת לך לך)

(ז) והקמתי את בריתי וגו'. להיות לך לאלהים ולזרעך אחריד, **הבטיחו להשגיח עליו ועל זרעו** בהיותו בקרב עמים רבים, **עד שיגיעו לידי התכלית** :

But it is not simply hashgacha pratit in the sense that “I will physically protect you” but rather “I will see to it that you – as a nation – reach the goal (tachlit).” It is teleological and it is national. Similarly, Seforno (on the promise to the Jewish people) explains that God guides the Jewish people, not the stars (i.e., fate), and it is thus that the people are *eterna*!

ספורנו שמות פרק כט פסוק מה (פרשת תצוה)

והייתי להם לאלהים. מנהיג ענינם בלתי אמצעי, ומאותות השמים לא יחתו, להיותם נכבדים לפני יותר מן השמים שהנהגתם על ידי מניעיהם, **ומזה יתחייב נצחיותם** :

“And I will be their God” – I will govern their affairs directly, without any intermediary, and they will not fear the signs of the heavens, for they are more precious to Me than the heavens, which are governed through their movers. From this follows their eternity.

This is a promise of national eternity – **להם** והייתי **להם** לאלהים – that Am Yisrael is Am HaNetzach.

But then the Seforno, explains the other promise – להיות לך לאלהים – the promise to the individual that God will be for us a God. This is a promise of true eternity, that we are connected to the eternity of God:

ספורנו בראשית פרק יז פסוק ז (פרשת לך לך)

(ז) להיות לך לאלהים ולזרעך אחריו. ליחד שמי עליכם בלתי אמצעי, כמו שהוא מתייחד על כל הנצחיים, כאמרו "כי כל אשר יעשה האלהים, הוא יהיה לעולם" (קהלת ג, יד), כי אמנם הנפסדים, באשר הם נפסדים, אינם פעולתם בלתי אמצעי. אמר אם כן **שבהקמת הברית ושמירתו יהיו הוא וזרעו נצחיים "באיש" לפניו:**

"To be God to you and to your descendants after you" – To associate My name with you directly, without any intermediary, just as it is associated with all things that are eternal, as it is said: "For whatever God does shall endure forever" (Ecclesiastes 3:14). For indeed, perishable things, insofar as they are perishable, are not the direct products of God's action without intermediaries. He therefore declares that through the establishment and observance of the covenant, Abraham and his descendants will be eternally enduring as individuals before Him.

So, whereas brit Noah promised the world would forever endure, brit Abraham promises the opportunity of eternity *twice* – once for the nation and once the individual!

Unconditional and Conditional

But this special, teleological aspect of the brit with Abraham forces another distinction between the two covenants – conditionality (התנייה). Brit Noah states explicitly and unconditionally that the life on the planet will never be "cut off" (karet):

בראשית פרק ט

(יא) וְהִקְמַתִּי אֶת בְּרִיתִי אִתְּכֶם **וְלֹא יִכָּרֵת כָּל בָּשָׂר עוֹד** מִמִּי הַמַּבּוּל וְלֹא יִהְיֶה עוֹד מַבּוּל לְשַׁחַת הָאָרֶץ:

In contradistinction, Brit Abraham states explicitly that the promise of eternity is conditional, as one who does not fulfill Brit Mila is "cut off" (karet):

בראשית פרק יז

(יד) וְעָרַל זָכָר אֲשֶׁר לֹא יַמּוּל אֶת בָּשָׂר עֲרָלְתּוֹ **וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ** הַהוּא מֵעַמִּי אֶת בְּרִיתִי הַכֹּהֵן: ס

Only by connecting to the eternal God, by being His people, do gain eternity through Him. And thus explains the Midrash HaGadol – karet means you have no eternity:²

מדרש הגדול בראשית פרק יז פסוק יד (פרשת לך לך)

ונכרתה הנפש. תנן והמפר בריתו שלאברהם אבינו **אין לו חלק לעולם הבא**.

Now, while a brit with God is considered unconditional (e.g., Ramban, RSRH on Gen 6:18), here it is conditional – on the individual – not the nation. The nation of Israel is eternal, the covenant unconditional, as seen elsewhere. For example:

ויקרא פרק כו פסוק מד (פרשת בחקותי)

וְאִם גַּם זֹאת בְּהִיוֹתְם בְּאֶרֶץ אֲבִיכֶם **לֹא מֵאֲסֻתִּים וְלֹא גְעֻלָּתִים לְכָלֵּתֶם לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתְּכֶם** כִּי אֲנִי יִקְדָּשׁ אֱלֹהֵיכֶם:

אבן עזרא ויקרא פרק כו פסוק מד (פרשת בחקותי)

וְאִם אִם הֵם הִפְרוּ אֶת בְּרִיתִי, כִּי כֵן כְּתוּב: אֲנִי לֹא אֶפִּיר אֶת בְּרִיתִי אִתְּכֶם כִּי אֱלֹהִים אֲנִי.

And why is the covenant subject to abrogation for the individual? Because the very eternity granted by it is due, not only to one's allegiance to the brit, but to understanding that one has no eternity without it! "And He will be to you a God." He can't be a God to you if you don't accept Him as such. In the words of the Ralbag, the brit is the sign that God is God:

רלב"ג, ביאור הפרשה, בראשית יז:

... **וְהָרָאָה מִפְּנֵי זֶה שֶׁאֵין הַשֵּׁם יִתְעַלָּה לוֹ לֵאלֹהִים, כִּי הַמֶּלֶךְ הֵיחָד לְאוֹת בְּרִית שֶׁהַשֵּׁם יִתְעַלָּה הוּא לֵאלֹהִים לְמַקְיִימִים זֹאת הַמִּצְוָה.**

"He thereby demonstrates that God is not his God, for circumcision was the sign of the covenant whereby God is God to those who observe this commandment."³

Similarly, the Bechor Shor explains that those with a brit as "signed on" to be a servant of Hashem and without it you are not signed on and thus cut off. The brit is something that you must be signed up to – this is not a survival of the world but a survival of the soul.

בכור שור בראשית פרק יז פסוק יד (פרשת לך לך)

(יד) ונכרתה הנפש. לפי הפשט יהא כרות ונפסק מן האחרים שחתומים לעבדים לי, והוא אינו חתום, ואינו נמנה עבד לי.

Karet, then, is not a punishment; it's a consequence.

² Though Rashi (Gen. 17:14) says it means he dies childless and before his time.

³ Similarly RSHR (Gen. 17:14).

Conclusion

To conclude, Noah was righteous in *his generation*, but Avraham was a paragon of righteousness *for all generations* – he was, as Kierkegaard said, the knight of faith.

The Etz Yosef explains that while Noah pushed himself to his physical limits to follow God, Abraham went beyond the physical and was *moser nefesh*:

עץ יוסף (על עין יעקב) סנהדרין פרק יא חלק דף קח עמוד א
והענין הוא אף שהיה צדיק תמים בדורותיו. אבל כל צדקו לא היה אלא בדרך **טבע** העולם עושה **מצות כפי כח גופו**. ומתרחק הרבה מן החטא. אבל לא **למעלה מהטבע** לשבר ולהכניע כל כחי גופו ותאות מורשי לבבו בכל עת ובכל שעה ובכל רגע **ולמסור נפשו על קדושת בוראו כמו אברהם**. שלא היה צדיק אלא לפי דורו שהם היו רשעים והלכו בפחות מטבע העולם והוא היה עובד ה' בכל כחו בטבע. אבל לא למעלה מהטבע:

So, in kind, while Noah was given a brit of physical salvation, Avraham was given a brit of spiritual salvation.⁴ And this is the great value of the brit, this is the great message (besora) of the brit mila:

That God is a God to us.

להיות לך לאלהים ... והייתי להם לאלהים

That we have an opportunity to take part in eternity.

Mazal Tov.

⁴ And this notion is expressed in the brit being held on the eighth day. For, whereas seven represents the physical world created in seven days, eight represents the spiritual, that which transcends the physical. See RSRH (Lev. 12:3); Kli Yakar (Lev. 9:1).

EXTRA

RMBN, RSRH (Gen 6:18) explains brit is “unconditional.” RSRH (Gen 6:18) explains that the brit can be, as in this case, “unilateral”. With Abraham, as we will see (karet), it is not unilateral.

Maharil explains that while it would seem that the brit is conditional, it is repeated to say that it is not. Seems to me that the unconditional part is about the seed in general as a people – but individuals can be dropped.

מהרי"ל דיסקין בראשית פרק יז פסוק ז (פרשת לך לך)

(ז - ח) והקימותי את בריתי וכו' להיות לך לאלקים ולזרעך אחריו וכו' והייתי להם לאלקים. הנה תמוה על מה חזר דבריו עוד הפעם. וי"ל דבתחילה פירוש, היינו מחמת השבועה שנשבע לו, ולא נשבע אלא אם יהיו ראויים, ובאופן כזה נקרא זכות אבות, אבל אם לא יהיו ראויים כ"כ לא יותן להם הארץ, ע"כ חזר ואמר הכתוב ונתתי לך ולזרעך את ארץ מגוריו וכו' והייתי להם לאלקים, היינו בכל אופן, אפי' אם לא יהיו ראויים כ"כ, וע"ז האופן נקרא ברית אבות, וע"ז אמרו חז"ל (שבת נ"ה) אבל ברית אבות לא תמה עיין שם בתוס' ד"ה ושמואל.

This is very different than the brit with Abraham – a covenant of “love” and “land” says Rashi (17:2). It was a covenant in which God will be a God

13 times says brit! Mishna (Ned. 3:11) says that it is like there were 13 covenants made with mila [not clear]. Pesikta Zutra says parallel to 13 midot rachamim – God is appeased by brit mila as by 13 midot.

פסיקתא זוטרותא (לקח טוב) בראשית פרק יז פסוק ז (פרשת לך לך) והקימותי את בריתי. שלשה עשר בריתות כתובים בפרשת מילה, כנגד שלשה עשרה מדות ה' אל רחום וחנון וגו' (שמות לד ו), שבזכות מילה מתרצה הקדוש ברוך הוא לישראל:

Brit Bein HaBetarim on Land

בראשית פרק טו

(יז) ויהי השמש באה ועלטה הנה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה:
(יח) ביום ההוא כרת יקוק את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנָהָר הגָדֹל נָהָר פָּרָת:

Sechel Tov says Brit Mila is reiteration of Brit Bein Habetarim

שכל טוב (בובר) בראשית פרק יז פסוק ז (פרשת לך לך) והקמתי את בריתי. שכרתי אתך בין הבתרים, אקיימנה לך ולזרעך לדורותם, שאזכרנה בכל דור ודור:

And similarly, the Ayelet HaShachar explains it to mean that God will rule over the Jewish people with a special consideration:

אילת השחר בראשית פרק יז פסוק ז (פרשת לך לך)

(ז) את בריתי ביני ובינך ובין זרעך אחריך וגו' להיות לך לאלקים וגו'. אף על פי שהוא אלקים של כל העולם, מ"מ הוא מתייחס אליו במיוחד, ואלקים זה לשון שררה.